

ΕΝΩΣΗ
ΕΠΙΣΤΑΣ 28 - ΑΘΗΝΑ 115 28
ΕΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ (Ε' ΤΜΗΜΑ)

Αίτηση

Κατατέθηκε το πρωτότυπο με αριθμό καταθέσεως
3195 στις 05 ΜΑΙ 2005
Αντίγραφο - Αθήνα
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
α.α.

της Ελληνικής Εταιρείας για την Προστασία του Περιβάλλοντος και
της Πολιτιστικής Κληρονομιάς, σωματείου νομίμως
αναγνωρισμένου, με έδρα την Αθήνα και επί της οδού Τριπόδων
28.

κατά

των Υπουργών Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων
και του Υπουργού Πολιτισμού

για την ακύρωση

διατάξεων του προεδρικού διατάγματος της 7^{ης} Μαρτίου 2005
(ΦΕΚ 243, Δ, 8 Μαρτίου 2005, με πρώτη ημέρα κυκλοφορίας την
11 Μαρτίου 2005), με θέμα τον καθορισμό ZOE, κατώτατου ορίου
κατάτμησης και λοιπών όρων και περιορισμών στην εκτός σχεδίου
και ορίων οικισμών του Δήμου Μυκονίων, νήσου Μυκόνου καθώς
και δέκα όμορων νησίδων.

Α. Προκαταρκτικά- νομιμοποίηση

Δημοσιεύθηκε στο αναφερόμενο ΦΕΚ προεδρικό διάταγμα για την
καθιέρωση ZOE στη νήσο Μύκονο, του Δήμου Μυκονίων
(μοναδικός Δήμος που καλύπτει όλη τη νήσο και τις όμορες
νησίδες), το οποίο προκάλεσε ήδη αρνητικά σχόλια σε εγκυρα
μέσα ενημέρωσης. Για τη νήσο Μύκονο είχε ήδη συνταχθεί ειδικό
χωροταξικό σχέδιο από το 1993, το οποίο ανεπίτρεπτα παρέμεινε
στο αρχείο του ΥΠΕΧΩΔΕ επί δώδεκα συναπτά έτη και αντ' αυτού
έρχεται σήμερα να θεσμοθετηθεί μια περιορισμένης εμβέλειας
ZOE, με αυθαίρετες εν πολλοίς κατηγοριοποιήσεις και με σαφώς
πιο αυθαίρετους όρους αρτιότητας και δόμησης, ενώ περιέχει και
ικανό αριθμό παρεκκλίσεων, χωρίς καμία αιτιολογία.

Το Π.Δ. έχει τη μορφή τεχνοκρατικών ρυθμίσεων, με πανσπερμία
κατηγοριών (ζωνών, χρήσεων, όρων και περιορισμών) και
εξαιρέσεων, ενώ καθιερώνει απότομες τομές, δίχως περιοχές
«μετάβασης» από τη μία κατηγορία στην άλλη, στερείται δε
παντελώς γενικής αιτιολογικής βάσεως και γενικότερου σκεπτικού
για τις ρυθμίσεις που εισάγει, δίνοντας την εντύπωση ότι απλώς

ανταποκρίνεται σε ιδιαίτερα αιτήματα επιμέρους συμφερόντων, τα οποία άλλωστε οδήγησαν την Μύκονο στη σημερινή αδιέξοδη κατάσταση, αδιέξοδη όπως όλοι οι δείκτες παρουσιάζουν πλέον.

Στο δεύτερο μέρος της αιτήσεώς μας θα υπεισέλθουμε ειδικότερα σε ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά του Π.Δ., ενώ στο τρίτο μέρος θα εκθέσουμε τους ειδικούς λόγους ακυρώσεως του, ως προς συγκεκριμένες διατάξεις του.

Ως προς τη νομιμοποίησή μας, αναφέρουμε ότι το σωματείο μας, νομίμως αναγνωρισμένο, έχει ήδη επανειλημμένα προσφύγει στο Δικαστήριό σας για γενικότερου ή ειδικότερου ενδιαφέροντος θέματα προστασίας του περιβάλλοντος (όπως λ.χ. κατά της εκτροπής του Αχελώου ή κατά του αποχαρκτηρισμού τμημάτων του βιομηχανικού συγκροτήματος ΦΙΞ της Θεσσαλονίκης) και πάντοτε, μάλιστα τα τελευταία χρόνια υπό την ισχύ της παραγράφου Ι του ά. 24 Συντ., αναγνωρίστηκε παγίως το έννομο συμφέρον μας ως διαδίκου, κυρίως αιτούντος.

Ειδικότερα για το προς εκδίκαση θέμα, αναφέρουμε ότι τα τελευταία χρόνια το σωματείο μας έχει έντονα και με συνέπεια ασχοληθεί με τη δυσμενή για το φυσικό αλλά και για το ιστορικό περιβάλλον εξέλιξη στα νησιά του Αιγαίου. Δύο απτά παραδείγματα είναι η ταινία του μέλους μας κ. Λυδίας Καρρά υπό τον τίτλο «Φωνή του Αιγαίου», που είναι ήδη ευρύτερα γνωστή, και η διημερίδα που οργανώσαμε στην Αθήνα τον Μάρτιο του 2003, με θέμα « Νησιά του Αιγαίου, προστασία του φυσικού και δομημένου περιβάλλοντος», με μεγάλη προσέλευση κοινού και με εισηγήσεις αναγνωρισμένων ειδικών στο θέμα. Τα πρακτικά της ημερίδας αυτής κυκλοφόρησαν προ μηνών και έχουν κατατεθεί και στη βιβλιοθήκη του Δικαστηρίου σας.

Το περιβαλλοντικό αδιέξοδο της Μυκόνου βαθμιαία επεκτείνεται και σε άλλα νησιά. Η Διοίκηση, με την εγκληματική απραξία της επί μια, περίπου, δεκαπενταετία, άφησε την κατάσταση να εξελίσσεται άναρχα και, τελικά, σχεδόν αυτοκτονικά στα νησιά, γι αυτό και από τη στιγμή που αποφάσισε επιτέλους να κινηθεί, όφειλε να το κάμει με άκρα περίσκεψη και με πειστική φροντίδα για τη παραπέρα βιώσιμη εξέλιξή τους.

Με το προκείμενο Π.Δ. και με όσα αναγγέλλεται ότι θα ακολουθήσουν, μάλιστα στην ίδια «γραμμή», για άλλα νησιά του Αιγαίου, όχι μόνο δεν πείθει ότι κινήθηκε με την απαιτούμενη περίσκεψη και φροντίδα, αλλά προιδεάζει για πιθανόν ανάλογες ή και χειρότερες «ρυθμίσεις» στο εγγύς μέλλον. Για τον λόγο αυτόν η εταιρεία μας, μετά από σειρά μακρότατων συσκέψεων μελών της ειδικευμένων σε θέματα περιβάλλοντος, χωροταξίας και πολιτιστικής κληρονομιάς, μετά δε και από γνωμοδοτήσεις δύο

ειδικών συμβουλίων της, κατέληξε στη σύνταξη και κατάθεση της παρούσας αιτήσεως ακυρώσεως, με την ελπίδα ότι μια απόφαση του Δικαστηρίου σας επί του θέματος θα δημιουργήσει, για πολλοστή φορά, μια «πυξίδα πλεύσεως» στο χώρο των νησιών του Αιγαίου, τόσο για τη Διοίκηση όσο και για τους πολίτες.

B. Βασικές υστερήσεις του Π.Δ.

1. Ως προς το κοινό ευρωπαϊκό πλαίσιο δικαίου

Στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (L.148/24 της 6-6-2002) δημοσιεύθηκε εμπεριστατωμένη Σύσταση του Συμβουλίου της Ε.Ε., με ημερομηνία 30-5-2002 και με αριθμό 2002/413/ΕΚ, σχετικά με την εφαρμογή στην Ευρώπη της Ολοκληρωμένης Διαχείρισης των Παράκτιων Ζωνών.

Στο προοίμιο αυτού του κειμένου μεταξύ άλλων επισημαίνεται, ως «κοινός τόπος» πλέον, ότι η αύξηση του πληθυσμού και η εξέλιξη των οικονομικών δραστηριοτήτων απειλούν διαρκώς περισσότερο την ισορροπία στις παράκτιες ζώνες. Μια νέου είδους διαχείριση των ζωνών αυτών επιβάλλεται να εφαρμοστεί, με βάση την αρχή της αειφορίας (αλλά και όπως έχει εξειδικεύσει το Δικαστήριό σας, τόσο με αποφάσεις του όσο και με Π.Ε., με βάση και την αρχή της πρόληψης και της φέρουσας ικανότητας, ιδιαίτερα των μικρών νησιών όπως η Μύκονος), η οποία να διατηρεί την ακεραιότητα αυτού του σημαντικού πόρου και παράλληλα να λαμβάνει υπόψη τις τοπικές παραδοσιακές δραστηριότητες και πρακτικές, που δεν απειλούν τις ευαίσθητες φυσικές περιοχές, γι αυτό και απαιτείται μια ολοκληρωμένη διαχείριση.

Περαιτέρω τονίζεται ότι η ολοκληρωμένη διαχείριση των παράκτιων ζωνών περιλαμβάνει πολλούς παράγοντες, μεταξύ των οποίων και ο χωροταξικός σχεδιασμός οικισμών και υπαίθρου και η χρήση της γης έχουν μόνο δευτερεύουσα σημασία, ως εργαλεία υλοποίησης των στόχων βιώσιμης ολοκληρωμένης διαχείρισης.

Γι αυτό στο πρώτο κεφάλαιο η σύσταση του Συμβουλίου αναφέρει συγκεκριμένες παραμέτρους για μια ολοκληρωμένη διαχείριση, ενώ στο δεύτερο κεφάλαιο διατυπώνει αρχές για τη διαχείριση αυτή, μεταξύ των οποίων είναι και η αρχή (υπό ε') της αξιοποίησης των φυσικών διαδικασιών και του σεβασμού της χωρητικότητας των οικοσυστημάτων, ώστε οι ανθρώπινες δραστηριότητες να καθίστανται μακροπρόθεσμα περισσότερο φιλοπεριβαλλοντικές, κοινωνικά υπεύθυνες και οικονομικά υγιείς.

Στο τρίτο κεφάλαιο γίνεται λόγος για την ανάγκη εθνικής και σφαιρικής επισκόπησης των παράκτιων ζωνών (ως προς αυτό η

χώρα μας παραμένει καθολικά ανενεργή), ενώ στο τέταρτο κεφάλαιο δίδονται για την χάραξη συγκεκριμένες κατευθύνσεις για την χάραξη εθνικών στρατηγικών και προγραμμάτων για την προστασία του παράκτιου χώρου. Ως προς αυτό, αντί της ολοκληρωμένης διαχείρισης ήδη παρατηρείται ολοκληρωτική απουσία προγραμματισμού, αποφάσεων και δράσεων, ενώ η όλη «φιλοσοφία» που διέπει το σχετικό ευρωπαϊκό θεσμικό πλαίσιο για τις παράκτιες ζώνες είναι παντελώς απούσα από την προσβαλλόμενη πράξη.

2. Ως προς τον εθνικό νόμο προστασίας του περιβάλλοντος 1650/86 και τη συναφή νομοθεσία.

Ολόκληρη η νήσος Μύκονος έχει κηρυχθεί τοπίο ιδιαίτερου φυσικού κάλλους με την απόφαση αρ.Γ/848/40/4-3-1980 (ΦΕΚ Β' 329). Σύμφωνα με το ά. 31 παρ. 9 του ν. 1650/86, ό,τι έχει ήδη κηρυχθεί μέχρι την έναρξη της ισχύος του μεταξύ άλλων και ως τοπίο ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, εντάσσεται με Π.Δ. στις κατηγορίες του ά. 18,παρ.3 του ίδιου σύμφωνα με τα κριτήρια του ά. 19. Τέτοια διατάγματα ουδέποτε εκδόθηκαν μέχρι σήμερα, 19 χρόνια, μετά την ισχύ του 1650/86, ενώ με μεγάλη καθυστέρηση εκδόθηκαν μέχρι σήμερα κάποιοι κανονισμοί λειτουργίας και διαχείρισης για τοπία ιδιαίτερου φυσικού κάλλους, σύμφωνα με το ά. 18 παρ. 5, πάντως και σύμφωνα με πληροφορίες, όχι για την Μύκονο.

Κατά συνέπεια, και σύμφωνα με την επόμενη παράγραφο (10) του ά. 31 του Ν.1650/86 τα αντικείμενα προστασίας και εν προκειμένω τα τοπία ιδιαίτερου φυσικού κάλλους εξακολουθούν να διέπονται από τον «ιδρυτικό» νόμο 1469/1950.

Σύμφωνα με το ά. 1,παρ.Ι-Ι, και αυτού του νόμου, εφαρμόζεται εν προκειμένω το ά. 52 του κωδ. νόμου 5351/1932, που δεν καταργήθηκε από τον νόμο 3028/2002 και κατά συνέπεια στην επίδικη περίπτωση οι όποιες ρυθμίσεις όφειλαν να έχουν υποβληθεί προς γνωμοδότηση σε κεντρικό συμβούλιο του Υπουργείου Πολιτισμού, να έχουν ενδελεχώς συζητηθεί εκεί και μόνο μετά τη συζήτηση αυτή να προβεί ο Υπουργός Πολιτισμού σε συνυπογραφή του Π.Δ. Αντ' αυτών, το Π.Δ. λαμβάνει υπόψη του έγγραφα Εφορειών Αρχαιοτήτων, μάλιστα των ετών 1994,1998 και 2001, δηλαδή σε χρόνο απέχοντα πολύ από τον χρόνο προωθήσεως του Π.Δ. προς δημοσίευση. Το αυτό ισχύει δε και ως προς τα θέματα που αφορούν το Υπουργείο Γεωργίας.

Επομένως είναι προφανές ότι έχει παραληφθεί ουσιώδης τύπος προ της προωθήσεως και δημοσιεύσεως του Π.Δ., ο οποίος με

κανένα τρόπο δεν μπορεί να υποκατασταθεί με έκφραση γνώμης ειδικών οργάνων του ΥΠΠΟ, μάλιστα ειλημμένης σε χρόνο πολύ προγενέστερο και με άλλα πραγματικά δεδομένα στη νήσο, πράγμα που ισχύει και ως προς την γνώμη του Υπουργείου Γεωργίας, εκφρασθείσα προ 11 ετών.

Συναφές και καίριο ζήτημα είναι αυτό που ετέθη από το δεύτερο και πλέον πρόσφατο Π.Ε. του Δικαστηρίου σας (8/2005,σελ.9-11), ως προς την ισχύ της απαγόρευσης εφαρμογής προισχυουσών διατάξεων στη περίπτωση υποβολής αιτήσεων για έκδοση οικοδομικών αδειών προ της αναστολής οικοδομικών εργασιών, έστω και αν ήταν πλήρη τα υποβληθέντα δικαιολογητικά.

Το Δικαστήριό σας υπήρξε πλήρως αρνητικό ως προς την άρση της απαγόρευσης, ιδιαίτερα για τις περιοχές προστασίας διακεκριμένων τμημάτων του φυσικού τοπίου, στις οποίες αναφέρεται το κεφάλαιο Θ' του ά. 3 του υπό κρίση Π.Δ. και η αρνητική αυτή στάση δεν θίγεται από τη ρύθμιση του ν. 3316/2005(ΦΕΚ42,Α'22-2-05), στο ά. 42,παρ.12.

Εν προκειμένω, όμως, καλούμε το Δικαστήριό σας να αποφανθεί με ειδική σκέψη του, αν οι δύο κατηγορίες περιοχών, τόσο του κεφαλαίου Θ' του ά. 3 του Π.Δ. («προστασίας διακεκριμένων τμημάτων του φυσικού τοπίου»), όσο και του κεφαλαίου Ζ', του ίδιου άρθρου («περιοχές προστασίας φυσικού τοπίου», με ιδιαίτερη υποκατηγορία υπό Ι λατινικό τις «περιοχές διαφύλαξης των αξιόλογων παραλιών, ακτών κολύμβησης του νησιού») υπάγονται στις περιοχές απολύτου προστασίας, στις οποίες δέον να θεσμοθετηθεί η αναφερόμενη απαγόρευση, που κατά το σκεπτικό του εν λόγω Π. Ε. αν δεν ίσχυε, τότε θα οδηγούμασταν «σε ανατροπή του επιδιωκόμενου με το υπό επεξεργασία σχέδιο σκοπού».

3. Ως προς την επεξεργασία του σχεδίου του Π.Δ. από το Δικαστήριό σας

Ως προς τη κατάρτιση σχεδίου Π.Δ. για τη Μύκονο το Δικαστήριό σας προέβη σε ενδελεχή μελέτη και συζήτηση σε δύο χρονικές στιγμές, το 2002 και στην αρχή του τρέχοντος έτους. Εκδόθηκαν σχετικά δύο Πρακτικά Επεξεργασίας, τα με αριθμό 636/2002 και 8/2005, το δεύτερο συμπληρωματικό του πρώτου κατά όσα ρητά διαλαμβάνονται στις σελίδες 3-4 του δεύτερου. Λεπτομερής και προσεκτική παραβολή μεταξύ του τελικού κειμένου του Π.Δ. και των όσων περιέχονται στα δύο Π.Ε. οδηγεί στο ασφαλτο συμπέρασμα ότι βασικές παρατηρήσεις του Δικαστηρίου σας, όπως κατά της ύπαρξης παρεκκλίσεων (που για το ΥΠΕΧΩΔΕ

είναι ό,τι οι αποχαρακτηρισμοί για το ΥΠΠΟ, μάλιστα με την έκταση που δίνεται από τη Διοίκηση σε αυτές και με τη συστηματικότητα που τις χρησιμοποιεί, δείγμα του πελατειακού συστήματος που σοβεί στη χώρα μας, με αποτέλεσμα να απαξιώνεται και να αλλοιώνεται κάθε ακόμα και καταρχήν ορθή, νομοθετική ή διοικητική ρύθμιση), για τη δέουσα απόσταση κτιρίων από τις ακτές και για την αρτιότητα οικοπέδων. Βασικές, λοιπόν, παρατηρήσεις σας παραμερίστηκαν πασιφανώς.

4. Ως προς την όλη «λογική» του , σε σχέση με τις αρχές της επιστήμης και εκείνες της ολοκληρωμένης και βιώσιμης ανάπτυξης.

Με το υπό κρίση Π.Δ. η Μύκονος κατατμείται υπερβολικά, σε 11 ζώνες και 130 υποπεριοχές, πράγμα που συνδυάζεται με έλλειψη αιτιολογίας για τον καθορισμό των ορίων μεταξύ τους, και που επίσης ενισχύει την διακριτική ευχέρεια της Διοίκησης σε κρίσεις απολύτως εξατομικευμένες (τεράστιος αριθμός οροθετημένων περιοχών για το μέγεθος του νησιού), αφήνοντας μεγάλα περιθώρια για κάκοδιοίκηση και διαφθορά.

Το περιβαλλοντικό ισοζύγιο ενός μικρού νησιού, όπως η Μύκονος, συνολικά επιβαρύνεται, αφού οι ελάχιστοι στην πραγματικότητα περιορισμοί δόμησης, και γεωγραφικά και καθαυτοί ως όροι δόμησης, δεν αντισταθμίζονται με την ένταση της δόμησης που προβλέπεται σε όλο σχεδόν το νότιο τμήμα του νησιού, το οποίο και διαθέτει τους σημαντικότερους φυσικούς πόρους (και αναπτυξιακούς πόρους, εφόσον μέχρι πρότινος αποτελούσαν πόλους έλξης του διεθνούς τουριστικού ρεύματος).

Η ένταση της οικιστικής ανάπτυξης που επιχειρείται εμφανίζεται από τον αριθμό και τη μίξη των χρήσεων γης που καθιερώνεται, η οποία σύμφωνα με τους κανόνες της επιστήμης επιτρέπεται μόνο σε περιορισμένα τμήματα πόλεων και οικισμών που χαρακτηρίζονται ως πολεοδομικά κέντρα.

Τίθεται, ως εκ τούτου το πρόβλημα αν στην προκειμένη περίπτωση πρόκειται για αφανή και δίχως, τελικά, κανόνες πολεοδόμηση, αντί της κανονικής : αν στο νότιο τμήμα του νησιού υιοθετηθεί, όπως προβλέπει το Π.Δ., μια υφέρπουσα πολεοδόμηση, με ουσιαστικά άναρχη δόμηση και μίξη χρήσεων γης, συχνότατα αλληλοσυγκρουόμενων (αναψυχή, εστιατόρια, χώροι συνάθροισης, κατοικία, τουρισμός, κατάληψη και δόμηση των αιγιαλών, κ.α.) χωρίς να ληφθούν υπόψη κοινώς αποδεκτά standards, τότε παραβιάζονται οι αρχές του χωροταξικού

σχεδιασμού, του ολοκληρωμένου σχεδιασμού και διαχείρισης του παράκτιου χώρου.

Δ. Μετά από όσα εκθέσαμε ζητούμε να ακυρωθούν οι ακόλουθες διατάξεις του Π.Δ:

1. Οι κατά παρέκκλιση των όρων και περιορισμών δόμησης που καθιερώνει το Π.Δ. ρυθμίσεις των κεφαλαίων Γ' παρ.iii, εδ. (α), Η', παρ.iii, εδ.(β), Θ', παρ.iii, εδ.(β) του άρθρου 3, όπως και της παραγράφου 2 του άρθρου 4, όπως και κάθε άλλη παρέκκλιση, ως πλήρως αναιτιολόγητες, αν ληφθεί υπόψη η φέρουσα ικανότητα της νήσου, ως παράκτιου χώρου και η βιώσιμη συνολικά ανάπτυξή της.
2. Να ακυρωθεί –συμπληρωθεί το άρθρο 1 του Π.Δ. με την συμπερίληψη των νήσων Δήλου και Ρήνειας, που θα πρέπει να συμπεριληφθούν στη κατηγορία διαβαθμισμένων αρχαιολογικών χώρων και των περιοχών προστασίας του φυσικού τοπίου, χρήζουσες απόλυτης προστασίας.
3. Να ακυρωθούν στο ά. 3 τα σημεία των κεφαλαίων Α'iii(α), Γ'iii (β), Ι'iii (α) και Κ'iii(α) που καθορίζουν κατώτατο όριο κατάτμησης και αρτιότητας για οικοπέδα που κατά τη δημοσίευση του Π.Δ. έχουν εμβαδόν 4 στρ., δηλαδή παρέχεται η ευχέρεια δόμησης και «τυφλών οικοπέδων», πράγμα που έρχεται σε αντίθεση με το Π.Δ. του 1985 για την εκτός σχεδίου δόμηση, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει με τον ν. 3212/2003 (ά.10), όπου ορίζεται ότι ελάχιστο εμβαδόν γηπέδου είναι τα 4 στρ. και πρόσωπο 25μ. σε κοινόχρηστο δρόμο.
4. Στο ά. 3, κεφ. Θ' παρ. ii, εδ.(β), διότι, σε περιοχή διακεκριμένων τμημάτων φυσικού τοπίου επιτρέπεται η δόμηση, ακόμα και κατοικιών, πράγμα που θα αλλοιώσει πλήρως τον χαρακτήρα των περιοχών αυτών. Σημειώνουμε ότι η προσβαλλόμενη ρύθμιση είναι πλήρως αναιτιολόγητη.
5. Η ρύθμιση της παρ. 4, ά.4, διότι πλήρως αναιτιολογήτως και παρά τα διαλαμβανόμενα στο Π.Ε. του Δικαστηρίου καθιερώνεται απόσταση 50 και όχι 100 μέτρα από τη γραμμή του αιγιαλού προς οικοδόμηση κτηρίων, ενώ εντελώς αυθαίρετη είναι η διατύπωση μαθηματικού τύπου, που αποτελεί καταστράτηγηση της απόστασης των 100 μέτρων, γι' αυτό και δέον να ακυρωθεί.
6. Στο ά.3, κεφ. Β', παρ.ii ανεπιτρέπτως γίνεται μίξη χρήσεων γης, δηλαδή σε περιοχή μεταποίησης-αποθήκευσης επιτρέπονται και καταστήματα, αναψυκτήρια, εστιατόρια,

κτήρια χονδρεμπορίου και άλλα, ασύμβατα προς την καθιερούμενη χρήση και παντελή έλλειψη αιτιολογίας.

Επιφυλασσόμενοι να προσαγάγουμε τα νομιμοποιητικά του δικογράφου έγγραφα, προσάγουμε έναν έγχρωμο χάρτη των περιοχών που ρυθμίζει η προσβαλλόμενη πράξη, φωτοαντίγραφο της ίδιας με βεβαίωση του Εθνικού Τυπογραφείου για την πρώτη ημέρα κυκλοφορίας του ΦΕΚ και ένα τεύχος των Πρακτικών της διημερίδας μας για το Αιγαίο, επιφυλασσόμενοι επίσης να προσαγάγουμε κάθε άλλο σχετικό έγγραφο ή τεκμήριο, όπως και να αναπτύξουμε πρόσθετους λόγους ακυρώσεως.

Τέλος ζητούμε από το Δικαστήριό σας, να ακυρώσει τα ακυρωτέα σύμφωνα με όσα ήδη αναπτύξαμε, όπως και να καταλογίσει στα αντίδικα τη δικαστική μας δαπάνη.

Αθήνα, 5 Μαΐου 2005

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος

ΒΑΣΙΛΗΣ Κ. ΔΩΡΟΒΙΝΗΣ
- ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Α.Μ. ΔΣΑ 3177
ΞΕΝΙΑΣ 28 - ΑΘΗΝΑ 115 28
ΤΗΛ. 77 00 362

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΝΟΤ. ΑΙΓΑΙΟΥ
ΝΟΜΟΣ ΚΥΚΛΑΔΩΝ
ΔΗΜΟΣ ΜΥΚΟΝΟΥ
ΤΟΠΙΚΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ
ΑΝΩ ΜΕΡΑΣ ΜΥΚΟΝΟΥ

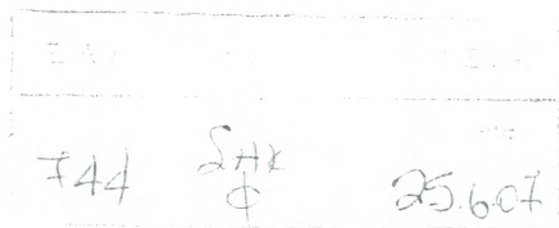
ΑΝΩ ΜΕΡΑ 19-06-07

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 148

Ανω Μερά Μυκόνου
Τ.Κ. 84600
Τηλ. 2289072200
Φαξ. 2289071261

Προς: τον Υπουργό ΠΕΧΩΔΕ
κ. Γ. ΣΟΥΦΛΙΑ

Χαρ. Τρικούπη 182
ΑΘΗΝΑ

Κοινοποίηση: 1. Ελληνική Εταιρεία για
την προστασία του
Περιβάλλοντος και της
Πολιτιστικής Κληρονομιάς
2. Βουλευτή Κυκλάδων
κ. Ιωάννη Χωματά
3. Βουλευτή Κυκλάδων
κ. Άρια Μανούσου –
Μπινοπούλου
4. Βουλευτή Κυκλάδων
κ. Παναγιώτη Ρήγα

Κύριε Υπουργέ,
σύσωμο το Τοπικό Συμβούλιο Άνω Μεράς Μυκόνου αποφάσισε να σταλεί η
παρούσα επιστολή διαμαρτυρίας.

Ως γνωστό με το υπ' αριθ. ΦΕΚ 243/Δ/2005 Προεδρικό Διάταγμα που
ορίζει τον χωροταξικό σχεδιασμό της νήσου Μυκόνου, η Άνω Μερά επλήγη
ανεπανόρθωτα τόσο οικονομικά όσο και κοινωνικά.

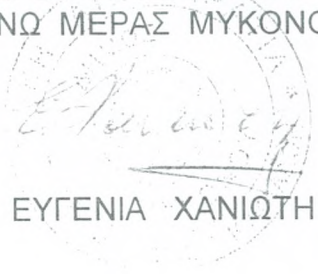
Οι περιουσίες που κληρονομήσαμε από τους γονείς μας αλλά και αυτές
που οι συντοπίτες μας αγόρασαν είναι παντελώς άχρηστες. Φορολογηθήκαμε
γι' αυτές με αντικειμενικές αξίες οικοπέδων και όχι βοσκοτόπων ή γεωργικών
εκτάσεων που ορίζει το εν λόγω Προεδρικό Διάταγμα. Είναι αδύνατο να
κατέχουμε οικόπεδα άρτια κατά το παρελθόν και να μην μπορούμε να
φτιάξουμε ένα σπίτι για τα παιδιά μας. Το μεγαλύτερο ποσοστό των κατοίκων
της Άνω Μεράς δεν έχει άλλα περιουσιακά στοιχεία και αναγκαζόμαστε είτε να
μένουμε στο ενοίκιο, είτε να φεύγουμε από τον τόπο μας.

Κατόπιν αυτού παρακαλούμε όπως με τη δέουσα προσοχή ενσκήψετε
πάνω στο πρόβλημά μας και προβείτε σε όλες τις δέουσες ενέργειες για την
τροποποίηση του εν λόγω αντιλαϊκού διατάγματος.

Όλη η κοινωνία της Άνω Μεράς και της Μυκόνου γενικότερα είναι
αγανακτισμένη με την εκμηδένιση της περιουσίας της και αναμένει τη δίκαιη
απόφασή σας για το θέμα αυτό.

Γνωρίζοντας το ενδιαφέρον σας για το νησί μας ελπίζουμε να κατανοήσετε ότι σε καμία περίπτωση δεν προσβάλεται το περιβάλλον όταν μέσα σε τέσσερα στρέμματα φτιαχτεί ένα όμορφο παραδοσιακό μυκονιάτικο σπίτι.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΑΝΩ ΜΕΡΑΣ ΜΥΚΟΝΟΥ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΧΑΝΙΩΤΗ